Semra Baran

Esir Zihinler

“Hayallerin için ne kadarını verirsin?”

Tilki Kitap

tilki
Kitap
yayınevi

Esir Zihinler
Semra Baran

Tilki Kitap©
www.tilkikitap.com
tilki@matbumedya.com
0850 304 22 03
Yayıncı Sertifika No 28740

Genel Müdür: Emrah Çelik
Editör: Yasemin Dağdelen
Sayfa Tasarım: Erbil Kargı
Kapak Tasarım: Tekin Parmaksız

1.Basım, İstanbul, Nisan 2026
ISBN: 978-625-8579-48-2
Tilki Kitap Matbaa / İstanbul
Matbaa Sertifika No: 48138

Eserin tüm telif hakları yazara aittir. Yazar, bu baskı için basım-satış-dağıtım-tanıtım haklarını Tilki Kitap'a devretmiştir. Yazar, eserin kapak dahil içeriğindeki tüm materyallerin (metin, görsel öge, tablo…) yasal ve fikri sorumluluğunu kabul etmiştir. Tilki Kitap'ın kurumsal görüşü olmayabilir.

ESİR ZİHİNLER

Semra Baran

Ön söz

Hayat birçok kez adaletsiz olur. Denge yoktur. Çarkların nasıl ve neye göre döndüğünü asla bilemezsin. Herkese bahşedilmiş bir hayat vardır. Yaşayıp yaşamamak, hatta yaşıyor gibi yapmak tamamen bize kalmış. Sonrasında ne olacağını zaten bilmiyoruz.

Dünyada uyumlu olup, sana denilenleri yapmak seni her zaman mutlu bir hayata götürür değil mi? Ne kadar da inanılası bir yalan. Hâlbuki farklı olanlar için bu, tamamen cehennemi yaşamak.

Doğduğumuz andan itibaren hem kendimizi hem de etrafımızı tanırız ve öğrenmeye çalışırız. Muhtemelen bu, ölene kadar da devam edecek. Çocukluktan sonra gençlik başlar, burada alınan bütün kararlar bir sonraki hayatını temsil eder.

Buna rağmen, nedense asla bu dönemde karar almamıza izin vermezler. Kararlar bize ait değildir. Sanki bir kayığa bindirilip akarsu üzerinde şelaleye doğru itiliriz. Uçurum, korkunç şekilde birbirine çarpan sular ve aşağıya düşeceğini bilmen. Tek yapabildiğin, düşeceğin anı beklemek oluyor. Ağlayıp yardım istiyorsun ama etrafındaki herkesin gururlu bir ifadeyle seni uğurladığını görüyorsun. Tam o anda kaderinin

bu olduğunu düşünüp, boyun eğiyorsun. Ta ki, akıntı seni şelâleden aşağıya düşürene kadar. Tebrikler. Artık büyüdün. Her şey; hayallerin, umutların ve düşlerin, hepsi atık denizlere ve okyanuslara karışıp yok oldu.

Peki ya sana o kayıktan kurtulmak için bir şans verilse? Çaresizce sonu beklerken kıyıdan birisi sana yardım eli uzatsa ve sen sadece biraz cesaretle o yardım elini tutabilecek olsan bunu yapar mıydın?

~Bazen kendinizi öyle bir çıkmazda bulursunuz ki, tek çareniz koşmak olur.~

"Buraya gel seni küçük şeytan!"

Sakın arkana bakma. Sakın arkana bakma!" Beyni vücuduna bu emri veriyordu. Alnında biriken terler, şakaklarından aşağıya süzülüyordu. Adımlarını hızlandırıp, arkasında onu kovalamakta olan adamla farkı açmak istese de, adam en az onun kadar hızlı koşuyordu.

Taş kaldırımda koşarken sokağın sonuna geldiler. Derin bir nefes aldı. Hızla sağa dönüp, yokuş aşağıya pazar yerine doğru daldı.

"Sana dur dedim serseri! Çantayı bana getir!" diye bağırdı adam.

Ne kadar da inatçı bir adam. Bu sefer iyi vurgun yapmış olmalıydı. Çantanın içinde ne vardıysa, adam peşini bırakmamakta ısrarlıydı.

Pazar yeri oldukça kalabalıktı. İnsanları ite kaka koşmaya devam etti. Aralarında söylenenler olsa da, hiçbiri müdahâle etmiyordu.

Bu koşuşturma gereğinden fazla uzamıştı. Neredeyse yarım

saattir şehrin yarısını koşuyordu. Bir şey yapıp adamı yavaşlatmalıydı. Sonuçta adamın onu bırakmaya niyeti yoktu. Etrafına bakınıp gözüne kestirdiği bir perde tezgâhını kavradı ve pazarın ortasına doğru savurdu. Havada uçuşan perdeler ona biraz zaman kazandırmıştı. Etrafta oluşan uğultuyu boşverip, koşmaya devam etti.

Adam ilk başta afallasa da, perdelere basarak hızla koşmaya devam etti.

Bacaklarındaki son dermanla başka bir sokağa girdi. Arkasındaki adam oldukça geniş hayal gücüyle ona üretken küfürler savuruyordu. İçindeki gülme isteğini bastırıp, biraz daha hızlandı. En son, sokağın köşesini dönüp terk edilmiş otoparkın önüne geldi. İşin garibi, otoparka girmek için üç dört metrelik yükseklikten aşağıya atlaması gerekiyordu. Canı yanacak olsa da başka çaresi yoktu. Üstelik uzun zamandır bunu yaptığı için alışmıştı.

Adam nefes nefese de olsa zafer gülüşü atarak:

"Bak kızım, boşu boşuna koşturdun o kadar bizi," diyerek derin bir nefes aldı. "Şimdi ver o çantayı bana. Çok yordun bizi," dedi.

Adam, ter içinde kalmıştı. Göbeğini zorlukla tutan gömleğinin kollarını kıvırıp ona doğru bir adım attı.

Genç kız, hızlı bir kararla elindeki çantayı sıkıca kavradı. Yere çömelip tek hamlede kendini boşluğa attı. Yerde bir tur yuvarlanıp, dizlerinin üzerine düştü. Büyük ihtimalle dizleri ve dirsekleri kanıyordu.

Adam şoka uğramıştı. Yağ tulumu gibi vücudunu zar zor hareket ettirip, otoparkın kırılmış çatısından aşağıya baktı.

Kız, düştüğü yerden yukarı baktı. Adam kıpkırmızı bir

yüzle ona bakıyordu. Ellerini havaya kaldırıp adama orta parmak çekti. Sonra çantayı alıp hızla otoparkın diğer ucuna doğru koşmaya başladı.

Çantayla koşarken adamın onun arkasından ağız dolusu küfürler savurduğunu duydu ve keyifle bir kahkaha patlattı. Otoparkın boş köşesine vardığında bir duvarın önüne çömelip otururdu. Çantayı bacaklarının üstüne koyup, titreyen parmaklarını silindir şeklindeki kaliteli deri çantanın üzerinde gezdirdi.

İçinden; "Umarım bu kadar koştuğuma değmişsindir," diye geçirip, fermuarı bir çırpıda açtı. Işıl ışıl para desteleri ona gülümsüyordu. Kaptan buna sevinecekti. Bunun bir anlamı da şuydu; artık uzun süre işe çıkmasına gerek yoktu. Tatil yapabilecekti.

Alnına yapışmış siyah peruğu kafasından çıkarıp yanına koydu. Parmaklarını kulaklarına kadar kestirdiği erkek modeli saçlarının arasında gezdirip, perçemini düzeltti. Kafasının arkasındaki kabarıklığı eliyle düzeltip, duvardan destek alarak ayağa kalktı. Damarları patlayacak gibiydi. Baldırlarına hâlâ kan pompalandığını hissediyordu.

Önceden hazırlık yapmışlardı. Son çare olarak şehirde kaçabileceği yerler için bir çanta bırakmıştı. İşini sağlama alması gerekiyordu. Köşedeki tuğlaların arasına sıkıştırılmış siyah çantayı aldı.

Çantanın içinde bir şişe su vardı. Ağzının içi, boğazı tamamen kurumuştu. Kafasına dikip neredeyse iki yudumda hepsini bitirdi. Şişeyi kenara attı. Üzerindeki siyah kapüşonlu ceketi çıkarıp, kenara bıraktı.

Kollarının üzerinde, Japon harfleriyle "özgürlük" yazan

sweati üzerine geçirdi. Deri çantadaki para destlerini siyah sırt çantasına doldurup, çantayı omzuna astı.

Ardından peruğu ve siyah kapüşonluyu deri çantanın içine attı. Arkasındaki duvarın dibinde duran benzini alıp çantanın üzerine boşaltı. Benzin belki otopark kapatıldığından beri oradaydı. Cebinden çıkardığı kibriti yakıp tam ortasına attı. Ani bir kıvılcımla küçük bir ateş topu oluştu.

Parlak kıvılcımdan çıkan çatırtılar ve simsiyah duman onu rahatlatmıştı. Gözlerini hiç kırpmadan ateşi izlerken, yoğun koku gözlerini ve genzini yakmıştı. Arkasını döndü ve eski otoparkın açık olan tek çıkışına doğru yöneldi.

Karanlık otoparktan çıkınca gözleri gün ışığıyla buluştu. Yatağına gidiyormuş gibi hissediyordu ama daha öğlen bile olmamıştı. Otoparkın içi nemli olduğu için ateş kendiliğinden sönecekti, o yüzden söndürme ihtiyacı duymadı. Dışarıdaki hava serindi, yüzüne çarpan akşam meltemini hissedebiliyordu.

Kaptan onu bekliyor olmalıydı ama acele etmeye hiç niyeti yoktu. Zaten ayaklarının altında hissettiği keskin acı buna izin vermiyordu. Yarı yürüyerek, yarı sürünerek ev denilen yere doğru gitmeye başladı.

Bu onun ilk yaptığı iş değildi. Kendini bildiğinden beri bu hayatı yaşıyordu. Bu hayat ne kadar öyle hissetmese de onundu.

Şehrin alt mahallelerinde sessiz bir sokağa girdi. Sokağın sonundaki diğer evlerin gölgesinden sıyrılmış, boş arazideki kulübenin önüne geldi. Derin bir nefes verip, tahta kapıyı araladı ve içeri girdi. İçerisi fazla büyük değildi. Kulübe direkt mutfağa açılıyordu. Salonla mutfağın arasında da kapı yoktu. Odaların hepsi açıktaydı.

Kaptan salondaki koltuğa uzanmıştı. Çantasını omuzundan sıyırıp kulpundan tuttu. Ayakkabılarını çıkarmak için can atıyordu. Onları hızla kenara indirip salona geçti. Çorapla yere basınca, ayağının altındaki nasırlar "Biz buradayız!" diye haykırmaya başladılar. Acıyla yüzünü buruşturdu.

Çantayı Kaptan'ın uzandığı koltuğun yanındaki büyük sehpaya bıraktı. Adam hafifçe kıpırdanıp gözlerini araladı. Esneyip, doğruldu:

"Demek geldin," dedi gözlerini ovuştururken.

"Öncekilere göre daha hızlısın. Yakında profesyonel olacaksın Amira."

Çantayı sehpanın üzerinden alıp kucağına koydu. Sonra da açıp, içindekileri sehpaya boşalttı.

Amira kendini, yorgunlukla köşedeki tekli koltuğa attı. Bacaklarını önce sonuna kadar esnetip sonra kucağında topladı.

Kaptan, desteler hâlinde duran paraları saymaya başlamıştı. Göz ucuyla Amira'yı süzdü.

"Bu seferki adamlar iyi yormuş seni," dedi.

Amira omzunu silkti. Kafasını arkaya yaslayıp, gözlerini kapattı. Onaylayıcı bir ses çıkarıp, bacaklarını sehpaya uzattı.

Uzun bir süre, Kaptan'ın sehpanın üzerine sırayla attığı destelerin sesini dinledi. Biraz daha böyle durursa uyuyakalacaktı. Sırtının ter içinde kaldığını hissedebiliyordu. Amira yirminci desteden sonra takip etmeyi bıraktı. Uzun bir sessizliğin ardından Kaptan tatmin olmuş bir sesle:

"Düşündüğümden fazlaymış. Aferin sana," dedi.

Amira o an kendini, sahibi tarafından övülen bir köpek gibi hissetti. Bu his midesine bir yumruk gibi oturmuştu.

Kaptanın ikinci kez seslenmesiyle irkildi. Gözlerini kırpıştırıp, belirsiz bir gülümsemeyle Kaptan'a baktı.

"Amira çıkıp bir duş al," dedi babacan bir sesle. "Bugün iyice yoruldun."

Sabah beşten beri ayaktaydı. Gece de erken yattığı söylenemezdi. O yüzden sıcak bir duş alma fikri kulağına harika geldi. Hiç ısrar etmeden yukarıya çıktı. Üst kattaki odasından havlusunu alıp, hemen bitişiğindeki banyoya girdi.

Kıyafetlerini çıkartmaya başlayınca, koşuşturmadan sonra üzerinde kuruyan keskin ter kokusu yüzünden suratını buruşturdu. İç çamaşırlarını kirli sepetine fırlattı ve kendisini sıcak suyun altına attı. Bütün kasları gevşemeye başlamıştı. Omzundan başlayıp, sırtına kadar giden koyu renk dövmelerinin üzerinde parmaklarını gezdirdi. Bir yıl içinde tahmin edemeyeceği kadar dövme yaptırmıştı. Hiçbir seferinde de, tekrar yaptırma isteğine karşı koyamamıştı ama şimdilik bu kadarı yeterliydi. Son yaptırdığı dövme, ensesindeki "dejavu" yazısıydı.

Sıcak suyun altında gevşemeye başladı. Kasları önce sızlıyor, sonra bir bir açılıyordu. Köpüklendikten sonra suyun altında biraz daha oyalanıp çıktı.

Eşyaları üst üste yığılmış, küçük dağınık odasına geçti. Kaba saba yatağı soldaki duvara yaslanmıştı. Hemen ilerisinde de gardırobu duruyordu. Geri kalan her şey ıvır zıvırdı. Kapının karşısında küçük bir pencere vardı. Duvarların tamamı kendi çizimleriyle doluydu. Turuncu perdeler içeri yumuşak bir hava katıyordu.

Gardırobun önüne geçip, üzerine en rahat kıyafetlerini geçirdi. Saçlarını tarayacak hâli bile yoktu. Sadece yatağına uzanıp, yorganın altına sokulmak istiyordu ama Kaptan'ın sesi

buna izin vermedi. Odasından çıkıp çıplak ayaklarıyla aşağıya indi.

Kaptan mutfakta poşetleri açmakla uğraşıyordu. Amira'ya dönmeden,

"En sevdiğin hamburgerden söyledim. Onları ye de yatmaya öyle git, " dedi.

Kızın tepkisini ölçmek için göz ucuyla baktı. "Sana üç tane söyledim, yanında da patates kızartması." Kızın bunu seveceğini biliyordu. Amira karnının gurultusundan ve yorgunluktan tepki verememişti. Kaptan poşetleri ve içecekleri alıp salondaki sehpaya bıraktı. Amira da ardından gelip, tekrar tekli koltuğa oturdu. Bağdaş kurup, hemen bir paketi açtı ve yemeye başladı. Kaptan'sa bir bira açmış, keyifle yudumluyordu.

Amira en son dün öğlen arasında bir şeyler yemişti. Nerdeyse nefes almadan üç hamburgeri de mideye indirdi. Patateslerin konduğu plastik tabağı alıp arkasına yaslandı ve tek tek ağzına atmaya başladı.

Kaptan arada yiyeceğini yiyip ikinci birasını açmıştı.

Amira hiçbir zaman Kaptan'ın çok içmesinden şikâyetçi olmamıştı çünkü onu hiçbir zaman zil zurna sarhoş görmemişti. İnsanların vücudunun %60'ı suysa, Kaptan'ınkinin tamamı alkoldü.

Para desteleri hâlâ sehpanın diğer ucunda üst üste diziliydi. Kaptan eğilip arasındaki iki desteyi Amira'nın önüne koydu. Amira patateslerden kafasını kaldırıp, göz ucuyla destelere baktı.

"Fazla verdin," deyip ağzına birkaç patates daha attı.

"Gönlümden koptu ufaklık. Bu sefer iyi vurgun yaptık," diyerek keyifle arkasına yaslandı.

"O zaman anneme de göndereceksin, değil mi" Duraksadı. "Baba?"

"Baba" sözcüğünü dişlerinin arasında bastırarak söylemişti.

Oda bir an ölüm sessizliğine büründü. Kaptan'nın keyifli yüz ifadesine gerginlik oturmuştu. Amira'ya bakmadan fısıldarcasına;

"Annen başka adamların altından kalkarsa bakarız," dedi.

Bu cümle Amira'nın bütün tüylerini diken diken etmişti. İşte, aynen şu anki gibi her şey bir anda altüst olabiliyordu.

"Annem hakkında düzgün konuş!" Sesi tahmininden yüksek çıkmıştı.

"Yıllar önce seni kapıma bırakıp kaçan bir kadına hâlâ anne diyorsun.

Benimle sakın bunun için kavga etme çocuk!"

Amira'nın sinirden bütün dişleri gıcırdıyordu. Yorgunluğun verdiği sarhoşluk etkisiyle gereğinden fazla sinirlenmişti. Şimdiden burnu kızarmış, dudakları şişmişti.

"Ne olduysa oldu, sonuçta o benim annem."

Kaptan bu sefer kükrercesine:

"Ben de senin babanım. O kadının senin üzerinde hiçbir hakkı yok!" dedi.

Amira bir an irkilse de, sonunda pes etti. Ne dese boştu, o yüzden hızla toplanıp odasına çıktı. Kendini yorganın altına atıp, sakinleşmeye çalıştı. Yattığı gibi de uyuyakaldı.

***

Sabah uyandığında saat dörttü. Bu kadar uyuduğuna şaşırmıştı. Vücudu aynı pozisyonda saatlerce kaldığından kaskatı

kesilmişti. Sinirden sıktığı yorganın ucundan parmaklarını ayırıp gevşedi. Dişlerini o kadar sıkmıştı ki, esnerken bile çenesi acıyordu.

Berbat hissediyordu, kendine gelmesi biraz zaman alacaktı. Doğrulup yatağın içinde oturdu. Duvarda asılı olan çizimlerine tam yarım saat baktı. Bir ara, bunların yerine yeni çizimler asmalıydı. Dünkü koşuşturmadan sonra hâlâ sızlayan bacaklarını hareketlendirip lavaboya gitti. Bir tembel hayvan yavaşlığında oradaki işlerini bitirdi. Midesinin gurultusu nerdeyse bütün evde yankılanıyordu.

Tezgâhın üzerinde hâlâ patates kızartması vardı ama canı hiç istemiyordu. Buzdolabının açıp, içindekilerle kendine sandviç yaptı. Dolapta kalan son gazsız içeceği de alıp odasına çıktı.

Hâlâ sersem gibiydi. İki sandviçi de hemen yedi. Ayaklarının ağrısı dayanılmazdı. Uzanıp komodinin üstündeki ağrı kesici kremi aldı ve yavaş hareketlerle ayağına ve bacaklarına sürdü. Bacaklarında ter basmasına ve yanmasına sebep olsa da en etkili ağrı kesici buydu. Kan akışını tersine çevirmek için yatakta ters döndü ve ayaklarını havaya kaldırıp, duvara yasladı.. Gözlerini tavana dikip öylece bekledi.

Güneş yavaş yavaş kendini göstermeye başlamıştı. Odasındaki karanlık, yerini önce maviye sonra turuncuya bırakana kadar pozisyonunu değiştirmedi. Ağrı kesici etkisini gösterse de, bacaklarındaki ağrı hâlâ varlığını sürdürüyordu.

Bu işkenceyi kendine neden yapıyordu? Yan odada mışıl mışıl uyuyan adam için mi? Şu an çektiği acıdan onun zerre haberi yoktu.

Ayaklarını indirip, yorganına altına soktu. Yerdeki dosyalardan birkaç resim kâğıdı çıkardı. Bunlar normal A4

kâğıtlarından biraz daha büyüktü ve saman rengindeydi. Kalemini kâğıdın üzerinde gezdirmeye başladı. Küçük bir kafesin içinde küçük bir kız ve kafesin dışında ona sivri oklar saplayan büyük bir kalabalık çizdi. Sosyal mesaj içeren posterlere benzemişti ama yine de güzeldi. Yaklaşık iki saat sonra sayfanın tamamını doldurmuştu. Üç boyutlu bir çizgi roman gibi karşısında duruyordu. Son kez detayların üzerinden geçip, kalemini kenara bıraktı.

Yaptığının ne kadar saçma olduğunu fark etti. Sanki bir günü hiç yaşanmamış gibiydi. Neredeyse her ay, hayatından bir günü silip atıyorlardı ve o, buna karşı hiçbir şey yapamıyordu. Kâğıdı yatağının yanına koyup, yorganı tekrar kafasına kadar çekti. Derin bir nefes bıraktı.

Kendini yorgun, hatta hasta gibi hissediyordu ama en çok da vücudunun mu yoksa zihninin mi yorgun olduğuna karar veremeyip şaşırıyordu. Yorganının altına girip uzun süre sessizliği dinledi. Uykusu olmasa da, kendini yeni bir uykunun içinde bulmuştu.

~Yaşadığımız hayatlar belki de gerçek yaşantılarımızın cehennemidir. ~

Önündeki test kitabına baygın gözlerle bakıyordu. Bugün neredeyse bir test kitabını bitirecek kadar soru çözmüştü. Çantasının cebinden telefonunu çıkarıp saate baktı. Saat gece on bire yaklaşıyordu. Bulunduğu kütüphanenin içinde kimse kalmamıştı. Genellikle önemli ailelerin umut vaat eden çocukları için bazı kütüphaneler bu saate kadar açık tutuluyordu. İçeride harıl harıl çalışan iki kişi vardı. Geri kalan üç kişi gözlerini açık tutmakta bile zorlanıyordu.

Bıkkınlıkla nefes verip, kafasını avuçlarının arasına aldı. Beyni patlayacak gibiydi. Sanki iki kaslı kol, kafasını ölümüne sıkıştırıyordu. Oturduğu masa cam kenarındaydı. Kütüphane binasının bir duvarı tamamıyla camla kaplıydı. Kafasını kaldırıp camdan dışarı baktı. Buranın sevdiği belki de tek özelliği buydu; deniz kenarında olması, kafasını her kaldırdığında o uçsuz bucaksız maviliği izleyebiliyor olmasıydı.

Dalgın dalgın bakarken karşı çaprazında oturan kız koşarak dışarı çıktı. Defter ve kitapları kan içinde kalmıştı. Kızın, stresten burnu kanıyordu. Kafasını tekrar camdan tarafa çevirdi.

Eğer buradan bir an önce çıkmazsa sonu o kız gibi olacaktı. Camdaki yansımasına baktı; turuncu, kıvırcık saçları dağılmıştı. Beyaz teninin üzerindeki çiller solgun yüzünde daha da belirgindi. Gözlerinin altında oluşan siyah hareleri görmeye alışmıştı ama yüz hatları suratını sempatik gösteriyordu.

Parmaklarını saçının arasında gezdirip ayağa kalktı. Derin bir iç daha çekip masadaki kitaplarını çantasına attı. Tekrar saatine baktı. Şoförün gelip onu almasına daha bir saat vardı.

Kütüphane görevlisine görülmemeye çalışarak hızla binadan dışarı çıktı. Ne yaparsa hemen babasına rapor ettiği için görevli kadını gözü hiç tutmuyordu. Çıkarken göz ucuyla kadına baktı; başı önüne düşmüş, uyukluyordu.

Serin akşam meltemi bütün vücudunda uyarıcı etki bırakmıştı. Yavaş ama sık adımlarla sahile doğru yürümeye başladı. Denizin kokusu onu çağırıyordu. Sırt çantasını iskelenin kenarına bırakıp soyundu. Üzerinde sadece boxeri kalmıştı. Derin bir nefes alıp kendini suya attı.

Karanlıkta, hem ay ışığı hem de şehirden yansıyan ışıkların altında kendini denizin hareketlerine bıraktı. Suyun içinde olmak onu özgür hissettiriyordu. Tüm gün masada oturup ders çalışmaktan tutulmuş olan her kası şimdi teker teker açılıyordu. Bütün bir gün aralıksız yüzebilirdi ama aynı şey ders çalışmak için geçerli değildi. Anne ve babasının zorlaması olmasa o kitapların hiçbirinin kapağını bile açmazdı. Onlara karşı gelemiyordu.

Annesi ve babası isimlerini duyurmuş, üç hastane sahibi ünlü birer doktordu. Bu yüzden onun da okulu birincilikle bitirip doktor olmasını istiyorlardı. Hayatı boyunca notlarının yüksek olmasını beklemişlerdi. Özel dersler, etütler, istemediği kadar bilgi zorla beynine işlenmişti.

Yüzmeyi, evlerinin önündeki havuzda tek başına deneyerek öğrenmişti ama ailesi ilgisinin o tarafa kaydığını fark edince, boş işlerle uğraşmamasını tembihleyip yüzmesini yasaklamışlardı. İlk kez ailesini dinlemeyip yüzmeye devam etmişti. Onlarla ilk kez karşı karşıya gelmiş ve bundan bir saniye bile pişmanlık duymamıştı.

Kafasındaki düşüncelerle, derisi büzüşene kadar yüzmeye devam etti. Soluklanmak için, eşyalarını bıraktığı iskeleye doğru yüzdü. Kollarından destek alarak yüzeye çıktı. Saçlarını geriye atıp soluklanmak için kendine zaman tanıdı. Tam burnun ucunda, ay ışığında parlayan, yeni cilalanmış bir çift rugan gördü. Tanıdığı bu ayakkabılara gözünü devirip, kafasını kaldırdı. Elinde havluyla, babasının ona tuttuğu deneyimli uşağı -ona göre bebek bakıcısı- Philli duruyordu. Yüzünde samimiyetsiz bir ifadeyle, elindeki havluyu ona uzattı. Oflayarak, tırmandığı iskeleden yukarı çıktı. Aynı losyon kokusu yine havada süzülüyordu; keskin, ağır ve baş döndürücü. Büyük ihtimalle bu losyonu sürmesini de babası söylemişti.

"Kayra, şoför seni bekliyor. Kütüphaneden erken çıkmışsın? Aileniz burada olmana kızacak."

Garip aksanı ve imalı ses tonu boş sahilde yankılanmıştı. Philli elindeki havluyu tekrar Kayra'ya uzattı ama Kayra adamın elini kenara itip, yerdeki pantolonu ve sweatini aldı. Kıyafetlerini giyip çantasını aldı ve Philli'ye göz kırpıp arabaya gitti.

Philli kırklı yaşlarının başında, her zaman jilet gibi giyinen, tertipli ve disiplinli bir adamdı. Sıska sayılmasa da uzun ince bir vücudu vardı. Kayra'nın babası onu, henüz sekiz yaşındayken, eğitmesi ve iyi bir şekilde büyütmesi için İngiltere'den getirtmişti. Kayra inatçıysa, Philli ondan bin kat daha inatçıydı.

Kayra'nın yaptıkları karşında taş bile çatlayabilirdi ama Philli bunu yerine, yaptığının acısını ondan çıkartırdı.

Philli derin bir nefes verip, havluyu iskelenin sonundaki çöp kutusuna attı. Kravatını düzeltip, Kayra'nın arkasından arabaya bindi. Koltuğa indirdiği tableti alıp, açtı.

Hafif alaycı bir sesle:

"Gidelim, Kayra Bey'in uyku saati geldi," dedi.

Kayra gözünü camdan ayırıp, abartılı bir sırıtışla karşılık verdi. Philli tabletten günlük programı açıp tableti Kayra'ya uzattı. Bu sırada araba çalışmış, gecenin sessiz saatlerinde eve doğru ilerlemeye başlamıştı.

"Bunlar yarın yapacaklarının listesi. Bir hafta sonra anne babanın iş gezisi var. Uçuşlarından iki gün önce yapılacak sınavdan tam not alman gerekiyor," dedi.

Kayra tableti alıp, sabah dokuzdan akşam on ikiye kadar olan planına öfke ve bıkkınlıkla baktı. İlk aradığı, boş bir zaman dilimiydi ama yarınki planı bugünkünden de doluydu. Sesini çıkarmadan tableti Philli'ye geri uzattı. Sıkıntıyla içini çekti.

"Sınav dört gün sonra yapılacak. Büyük sınava yakın sorular çıkacaktır. O yüzden, başarını ve şu an hangi seviyede olduğunu değerlendirecekleri bir sınav olacak bu." Kayra Philli'nin bundan sonra dediklerine pek kulak asmadı. Kafasını cama yaslayıp, tek tük geçen arabaları inceledi. Yaklaşık yirmi dakika sonra eve vardılar.

Anne babası çoktan uyumuştu. Zaten normalde de onları haftada en fazla bir kez görüyordu. Bu durum küçüklüğünden beri böyleydi. Bu yüzden de "aile" duygusu içine pek işleyememişti.

Philli tam konuşmaya başlamıştı ki, Kayra onu dinlemeden

odasına çıktı. Hemen duşa girdi. Suyun altında biraz daha oylanacaktı ama uykusu ağır bastı. O yüzden de olabildiğince çabuk çıktı. Philli, Kayra'nın odasının karşısındaki kanepede bacak bacak üstüne atmış oturuyordu. Kayra'nın yatağını hazırlatmış, pijamalarını da üzerine koydurtmuştu. Kayra'nın çıktığını görünce elindeki tabletten gözünü ayırıp, belindeki havluyla yorgun hâlde banyodan çıkan çocuğu süzdü. Kaslı olmasa da, yapılı bir vücudu vardı. Sıcak sudan yanakları kızarmış, ıslak perçemi yüzüne düşmüştü.

Philli Kayra'nın giyinmesini bekledi. Ardından tableti kenar koyup:

"Annen senin kilo aldığını söyledi. Bir doktor adayı olarak daha fit bir vücuda sahip olman gerekiyormuş. Yarın spor koçun gelecek, bir saat erken kalkacaksın."

Kayra elindeki havluyla saçlarını kurularken alaycı bir sesle:

"İlginç. Beni o kadar inceleyecek kadar ne zaman görmüş ki?" dedi.

Philli boş gözlerle Kayra'ya bakıp tableti eline aldı ve bir şeyler yazmaya başladı. Kayra saçlarını kurutumayı bırakıp havluyu kenara attı ve yorganın altına girdi. Philli'nin odadan çıkması için çocuksu bir sesle:

"Philli, bu gece bana iyi geceler öpücüğü verecek misin?" dedi ve yüzünü ciddileştirip, kapıyı gösterdi. Phillli ayağa kalkmadan önce tableti kolunun altına koydu.

"Yarınki dersini sabaha aldım. Sporadan sonra hemen çıkacağız. Geometri genel tekrarı yapılacak. Yaklaşık altı saat sürer. Ayrıca baban yarın seni akşam yemeğinde görmek istiyor," diyerek kapıya yöneldi. Kayra gözlerini devirdi ve yorganın altına iyice sokuldu.

"Sen de olmasan ben nasıl yaşardım Philli?"

Sesindeki alaycı tınıyı yakalayan Philli lambayı kapatıp:

"Sana da iyi geceler Kayra," dedi.

Philli odadan çıkınca Kayra üzerine ağır bir yük bindiğini hisseti. Pencereden gökyüzünü izlemeye başladı. Ne zaman bitecekti bu işkence? İnsanlar ona bakınca çok şanslı bir genç görüyordu. Hayata birkaç adım önde başladığını söylüyorlardı ama Kayra bir hayatı olup olmadığı konusunda bile kararsızdı.

Anne babası sanki birer hayalden ibaretti. Kendisi ise tahta bir kukladan. Hayatının bütün ipleri onların elindeydi. Onların çocuğu değilmiş de, sürgüne gönderilmiş, hayatı elinden çalınmış bir köle gibi hissediyordu kendini.

Üzerindeki bu ağırlıkla yorganı üstüne aldı. Artık özgür olmak istiyordu. Sırtındaki kanatları kullanmak istiyordu.

Sabah uyanmak istemese de, Philli'nin söylediği saatte kalktı. Yeni bir gün, ona hiçbir şey getirmeyecekti.

Kahvaltısını yaptıktan sonra, eskiden babasının spor koçu olan kas yığını antrenörle yaklaşık iki saat çalıştı. Kayra eğer geçmişte yüzerek vücudunu çalıştırmamış olsaydı, bu iki saatin sonu kesin hastanede biterdi.

Hızlı bir duştan sonra nerdeyse uçarak etüt dersine yetişti. Ders sırasında birkaç kez gözleri kapanmıştı. Öğretmeni bunu fark etmiş, Kayra'ya soru çözdürmeye başlamıştı. Ders sonuna kadar, zaten bildiği şeyleri sanki bir geri zekâlıya anlatır gibi tekrar tekrar anlatması Kayra'nın moralini bozmaya başlamıştı. Artık sabrının ne zaman taşıp da, dersten delirerek çıkacağını kestiremiyordu. Böyle giderse çok da uzak bir zamanda değildi.

Öğleden sonra saat beş gibi etüt dersi bitti. Philli onu eve götürdü. Akşam yemeği saat yedideydi. Philli onu toparlanıp hazırlansın diye yalnız bıraktı. Odasına girince ilk yaptığı şey, kendini yatağı atmak oldu. İçi saman doldurulmuş çuval gibi hissediyordu. Oradan oraya taşınıyordu. Uzun bir süre tavanı izlekten sonra kalkıp pencereden arka bahçeye baktı. Büyük havuzun etrafındaki yeşil çimen, bahçenin yukarısındaki oturma alanı ve süslemeler bahçeye karakteristik bir hava katıyordu.

Anne babası daha gelmemişti. Kasları ve beyni ne kadar yorgun olsa da, kıyafetlerini çıkarıp hızlıca mayosunu giydi. Kimseye gözükmemeye çalışarak havuza indi.

Gökyüzü turuncuya dönmüş, bembeyaz evle havuz göğün rengine bürünmüştü. Ayağıyla sıcaklığına baktıktan sonra havuzun içine girdi.

Vücudunu saran su, ona kuşlar gibi kanat çırpıp, uzaklaşma hissi veriyordu. Kafasını sudan çıkarmadan bir süre boşlukta süzüldü. Nefesinin daha fazla dayanamayacağını anlayınca kafasını sudan çıkarıp havuzun kenarına gitti. Gökyüzü turuncunun hemen her tonuyla ışıldıyordu. Kafasını kaldırıp seyre dalmıştı ki, garaja giren aracın sesi onu, gerçek dünyaya geri döndürdü. Hızla havuzdan çıkıp koşar adımlarla odasına çıktı. İçeri girerken neredeyse ıslak ayakları yüzünden kayıp düşecekti. Odaya girdiği an anne babasının konuşmalarını işitti. Yakalanmaktan kıl payı kurtulmuştu.

Hızla kurulanıp Philli'nin önceden hazırladığı siyah kotla beyaz gömleği giydi. Saçlarını kurutup, taradı. Tam aşağıya inecekken kapının önünden geri döndü. Gardırobun içindeki çekmeceden aldığı parfümü bileklerine sıkıp, boynuna sürdü.

Keskin, bir o kadar da yumuşak bir kokusu vardı. Kiraz çiçekleriyle dolu bir ormanın kokusu gibiydi.

Son kez aynaya bakıp kendini kontrol etti. Hızlı adımlarla aşağıya indi. Anne babası çoktan kıyafetlerini değiştirmiş masaya oturmuşlardı. Önce annesinin yanına gitti. Annesi ona sarılıp, yanağına küçük bir buse kondurdu. Annesi Sarah, kırklı yaşlarına yeni gelmiş, uzun boylu, ince ve zarif vücutlu bir kadındı. Sarı saçları ve patlak yeşil gözleri, onu olduğundan daha genç gösteriyordu.

Babasının yanına gitmedi. Uzaktan birbirlerini başlarıyla selamlamakla yetindiler. Babasının solundaki sandalyeye otururdu. Babası Niran da onun gibi turuncu saçlı ve çilliydi ama yaşlılığından dolayı çilleri daha da artmıştı. Sert ve ciddi çehresi, insanlarda ilk bakışta katı ve sert olduğu izlenimi uyandırıyordu. Parlak ela gözleriyle Kayra'yı süzüp, arkasında bekleyen hizmetçilere servise başlayabileceklerini söyledi.

Masada yemekler yenilene kadar kimse konuşmazdı. Yemekler bitirilip tatlılara geçilince sohbet etmeye başlarlardı. Bu kural, Kayra'ya saçma gelse de, diğer bütün saçma kurallar gibi buna da uymak zorundaydı. Yemek masası çok da geniş olmayan ama ferah bir salondaydı. Oturdukları salonda bahçeye açılan büyük sürgülü kapı ve büyük kristal avize haricinde pek bir şey yoktu. Odanın zemini kirli beyaz fayanslarla döşenmişti. Zambak rengine boyanmış duvarlar loş bir hava katıyordu. Sofra toplanıp tatlılar getirilince, Kayra en sevdiği bölüm olduğunu görüp hemen yemeye başladı.

Niran düşünceli gözlerle Kayra'yı süzdü. Ardından tatlısından bir kaşık alıp konuşmaya başladı:

"Öğretmenlerinin dediğine göre başarın gitgide artıyormuş."

Babası konuşmaya başlayınca Kayra kaşığını, iştahla yediği tatlısından çekip tabağın kenarına koydu. Herkes uyuduktan sonra mutfaktan bir tane araklayabilirdi. Ellerini kucağına koyup, küçük bir çocuk gibi babasını dinlemeye başladı. Bu hareketi ondan korktuğundan değil, hiçbir zaman aralarında baba oğul ilişkisi olmadığı, ondan çekindiği için yapmıştı.

"Haftaya yapılacak sınavda öğretmenlerinin ne kadar doğru söylediğini göreceğiz," dedi. Kısa bir sessizliğin ardından annesi ellerini çenesinin altına koyup konuştu:

"Benim bir tanecik portakallı turtam hayallerini gerçekleştirip, büyük sınavdan birinci olarak çıkacak."

Annesinin bu sözü bir süre kulaklarında asılı kaldı. Göğsünün üzerine ağır bir yük bindiğini hissetti. Bu hayal ona mı aitti? İçinden bir kere bile hayal kurmaya vakti olmamıştı ki.

Kayra kuruyan dudaklarını zorlukla aralayıp sadece, "Umarım," diyebildi.

Annesinin sözü onu uçsuz bucaksız bir uçurumdan yuvarlamıştı sanki. Anne babasının onun aniden değişen yüzünü fark etmemelerini umarak, önündeki su dolu bardaktan bir yudum aldı. Masadakilere kaçamak bir bakış atıp ayağa kalktı:

"Ben doydum, izninizle," diyerek oradan ayrıldı.

Merdivenlere yönelirken Sarah ve Nira'nın konuşmalarını duydu.

"Tedirgin olmalı," annesinin sesi şefkatli ve nazik çıkmıştı.

"Yapacak bir şey yok. Başka şansı olmadığını o da biliyor. Ona her türlü imkânı sağladık."

Babası ağzına bir kaşık tatlı atmadan önce söylemişti bunları.

Hızlıca odasına çıktı ve kendini pencerenin önündeki koltuğa attı. Kafasında bir sürü soru vardı. Annesi başındaki saman yığınına bir kibrit çakıp atmıştı. Kendi hayali bu muydu?

Parmaklarını dudağında gezdirdi. Camdaki yansımasıyla göz göze geldi. Ardından, etrafında ışıklar yanmış havuza baktı. Hayır, bir şeyler yanlış gidiyordu. İçindeki ses, hayatı boyunca gideceği yolun saçma bir sınavdan geçmeyeceğini söylüyordu.

Kafasındaki düşünceler onu boğmaya başlamıştı ki Philli elinde iki tatlı ve kaşıkla içeri girdi.

"Bu tatlıyı sevdiğini duydum."

Kapıyı arkasından kapatıp Kayra'nın yanına oturdu. Ellindekileri kenara bırakıp, Kayra'yı baştan aşağıya süzdü. Çocuğun gözünden umutsuzluk akıyordu. Bir seksen boyundaki delikanlı sanki birden küçülüvermişti.

Saatlerce sessizlik içinde oturdular. Kayra uyuyunca Philli odadan çıktı.

Kayra, sınavın yapılacağı güne kadar kimseyle konuşmadı, hatta yüzmeye bile gitmedi. Sınav günü geldiğinde bu kadar kolay geçmesine şaşırmıştı. İki saatte bitirip kalan bir saat kafasını sıraya koydu ama uymadı. Kafasındaki düşüncelerle bir süre daha tartıştı. Sınav sonucu pek de umurunda değildi ama dışarı çıktığında birçok kişinin ağladığını ve küfürler savurduğunu duydu. Dalgın adımlarla kapının önündeki arabaya bindi ve hiçbir şey söylemeden kafasını cama yaslayıp, gözlerini yumdu. Araba uzun süre hareketlenmeyince bıkkınlıkla gözlerini açıp:

"Eve gidiyoruz," dedi. Şoförden ses çıkmadı. İstifini bozmadan beklemeye devam ediyordu. Kayra yaslandığı koltuktan doğrulup:

"Sana diyorum, beni duymuyor musun?" diyerek adamın omzuna dokundu. Şoför kafasındaki şapkayı kaldırıp arkasına baktı.

Kayra şaşkınlıkla:

"Philli?" dedi. Sonrasında hemen kendi toparladı. "Ne o? Şoförlüğe mi terfi ettin yoksa?"

Philli ellerini direksiyona koydu.

"Yok, sadece haddini bilmez bir delikanlıyı kendine getirmek gerekti."

Kayra yüzünü buruşturup camdan dışarı bakmaya devam etti.

Philli arabayı çalıştırıp şehrin dışına doğru sürmeye başladı. Evlerin azalmaya başladığını ilk başta fark etmeyen Kayra, orman yoluna girdiklerinde:

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu.

Philli cevap vermek yerine dikiz aynasından ona bakmayı tercih etti. Biraz daha ilerleyip, ormanın diğer ucundaki denizin öbür kıyısında durdular. Philli, şapkasını çıkarıp yan tarafındaki koltuğa koydu ve arabadan çıktı. Denizin içine giden iskelenin upuzun başına kadar gitti.

Kayra ilk başta bekleyip, ne yapacağını izledi ama sonra dayanamayıp o da arabadan indi. Gidip Philli'nin izlediği yere bakmaya başladı. Philli, yavaş adamlarla iskelenin ucuna doğruyu yürümeye devam ediyordu. Kayra da onu takip etti.

"Philli bir şey mi içtin? Hatırlatayım, babam bizi evde bekliyor." Philli sırıtarak yürümeye devam etti. Kayra ise söylene söylene peşinden gidiyordu. İskelenin ucunda durdu. Kayra gözlerini Philli'den ayırıp gökyüzünü yarılamış güneşin, ağaçların arasına girişini izledi.

Dört genç.
Dört yalnız hayat.
Tek bir soru: Kendi hayatını gerçekten yaşayabilir misin?

On yedi yaşında dört genç.
Birbirlerini tanımıyorlar ancak kaderleri garip bir şekilde birbirine benziyor. Ailelerinin beklentileri, kayıplar, görülmeyen yaralar ve bastırılmış hayaller...

Bir gün yolları, sokakta yaşayan gizemli bir adamla kesişir.
Adam basit ama sarsıcı bir soru sorar:
"Neden başkalarının istediği hayatı yaşıyorsun?"

Günler sonra kapılarına bırakılan bir zarf, her şeyi değiştirir.
Zarfın içinde bir teklif vardır.
Cesaret isteyen görevler... Her tamamlanan görevle hayallerine biraz daha yaklaşma ihtimali.

Hiçbir görev göründüğü kadar basit değildir.
Atılan her adım, onları hem kendi sınırlarıyla hem de geçmişleriyle yüzleştirir.

Bu yolculukta belki de ilk kez yalnız olmadıklarını fark ederler.

Bazı oyunların kuralları sandığınızdan çok daha karanlıktır.

Hayatlarını geri almak isteyen dört genç...
Bunun bedelini ödemeye gerçekten hazır mı?

tilkikitap.com

KDV muafiyeti uygulanmıştır.

9 786258 579482